

Tegenwoordigheid van Geest

Het was een ietwat gedwongen gesprek geweest, maar er kwam leven in, toen door een dier zonderlinge wendingen die gesprekken zoo nemen kunnen, de vraag rees, wie méér tegenwoordigheid van geest bezit: de man of de vrouw.

„Dat is een vraag, die geen beantwoording meer behoeft,” zei dr. Tegel, de wiskundige, en keek zijn kleine, altijd wat schuchtere echtgenoot aan, een bevestiging verwachtend. Zij knikte dan ook minzaam, hoewel zonder veel overtuiging.

„Als u bedoelt, dat de vrouwen het over 't algemeen winnen, dan geef ik u gelijk,” zei de grijze dame met den beroemden tooneelnaam. En zij verhaalde zooveel uit de practijk van haar beroep, dat de heeren moeite hadden gelijkwaardige voorbeelden van mannelijke zijde aan te dragen.

„Eéns wordt men het zoo nooit,” sprak de advocaat Stobel, die beroemd was door de handigheid, waarmee hij vaak een minnelijke schikking wist tot stand te brengen. „Ik stel voor eens de proef op de som te nemen. Dr. Tegel, u vertegenwoordigt het mannelijk geslacht — en... wel, uw vrouw kan uw tegenstandster in den wedstrijd zijn. Goed? Nu — dan schrijf ik... niet kijken alstublieft!... op deze twee blaadjes uit mijn notitie-boekje een zin en — op beide denzelfden, zeer eenvoudigen zin. Dien zult u, op commando, beiden tegelijk lezen, en dan moet ieder zoo vlug mogelijk er bij schrijven, wat hem het beste toeschijnt. Dan weten we, wie het vlugst en het best zijn weg kiest.”

De advocaat liet de blaadjes zien aan degenen, die niet meekampten. Met welbehagen las men de klassieke uiting: $2 \times 2 = \dots$

„Zoo, daar liggen ze omgekeerd op tafel. U hebt het potlood klaar, mevrouw? U ook, doctor? Mooi daar gaan we... één, twee, drie...”

Mevrouw Tegel las en begon direct te schrijven. Daar stond het al: 4. Haar echtgenoot draaide peinzend 't briefje om en om, tot algemeen gelach hem wekte. Hij kreeg een kleur.

„Maar, dat is toch onzin!” riep hij uit. „Ik weet natuurlijk heel goed, dat tweemaal twee vier is; ik dacht natuurlijk dat er iets bijzonders achter moest schuilen. Als we met zulke flauwiteiten gaan beginnen...”

De majoor, die niet bij de artillerie diende en dus weinig respect voor wiskunde had, lachte om de ergernis van dr. Tegel. „Je bent verslagen vriend. Je geest is niet aanstonds actief geweest.”

„Ja, als je het zóó wilt opvatten...” Hij haalde de schouders op. Hij werd een

DOOR P. ROBINSON

beetje boos en daardoor on hoffelijk. „Dan verliezen de helderste koppen het altijd. Een verstand, dat niet vér gaat, is natuurlijk gauw aan zijn eindpunt.”

„Was uw verstand dan zoo ontzettend verweg?” vroeg de tooneelspeelster. „Bovendien — een geest kan ook vleugels hebben...”

De advocaat haalde nog twee blaadjes te voorschijn. „Nog eens probeeren? Nu b.v. de snelheid van gedachten-verbinding; een heel eenvoudige natuurlijk, die bij iedereen even vlot werken moet.”

De majoor was bereid. „Goed, ik wil 't probeeren; maar ik vermoed al, dat mijn vrouw daar vlugger mee zal zijn.”

De advocaat verklaarde nader: „Ik schrijf op ieder briefje een woord — hetzelfde natuurlijk. Zoo snel mogelijk zal dan elk van beiden een woord daaronder schrijven — het éérste woord, dat hem te binnen schiet. Klaar? Alstublieft. — één, twee, drie.”

De majoor en zijn vrouw lezen tegelijk en begonnen tegelijk te schrijven, maar de dame was veel vroeger klaar: haar man had wel driemaal zooveel tijd nodig.

De advocaat nam de briefjes in ontvangst. „Ik had het woord *zomer* geschreven, mevrouw heeft er onder gezet: *zon*; een heel goede associatie.” Nu verzette zich de majoor. „Dit bewijst niets,” zei hij. „Ik ben op hetzelfde oogenblik begonnen te schrijven, maar ik had een veel langer woord, dus kon ik onmogelijk even vlug klaar zijn.”

Ja, hij had gelijk, want hij had onder het woord *zomer* geschreven: *manoeuvre*, en met algemeene stemmen werd de proef ongeldig verklaard. Wellicht zou men opnieuw begonnen zijn, als er niet een ongeval tusschenbeide was gekomen.

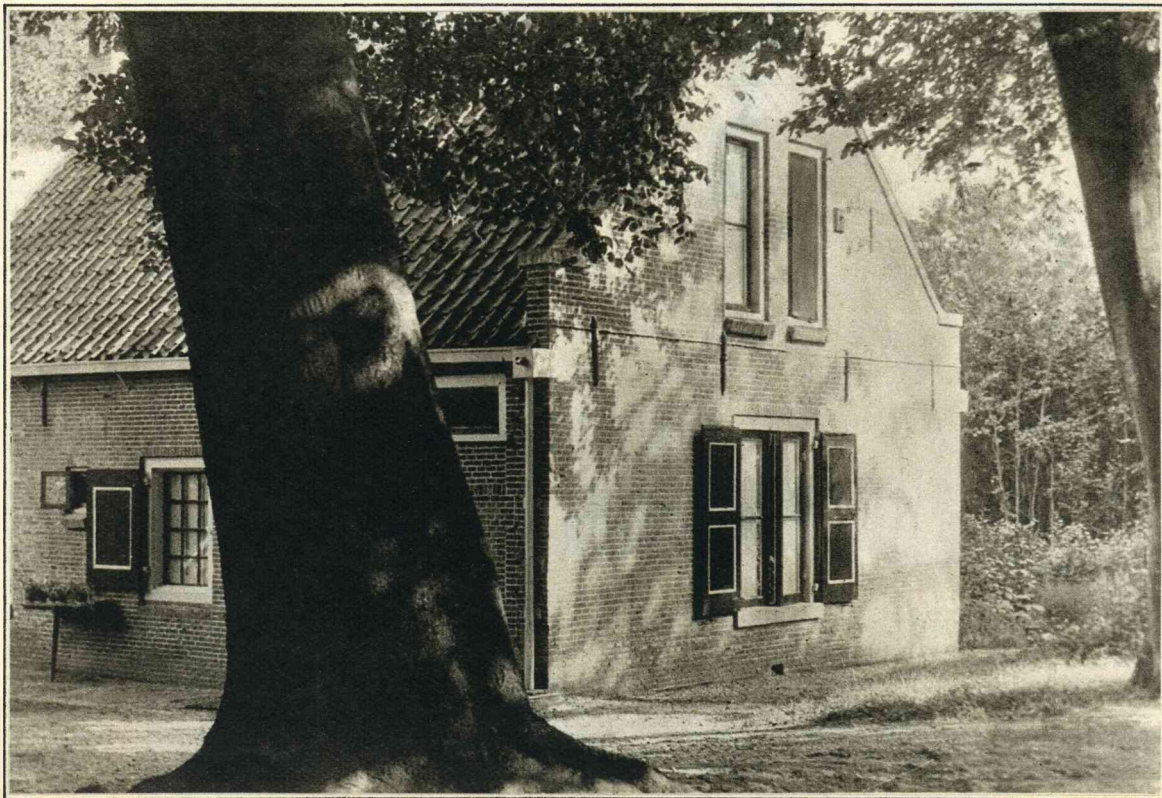
De onhandige dr. Tegel was opgestaan, om het briefje van den majoor beter te kunnen zien; nu deed hij een stap achteruit en trad daarbij zeer massief op den voet van den advocaat. Deze kromde zich voorover van pijn, stiet daarbij nogal krachtig tegen de tafel, — en het was gebeurd. Op de tafel stond namelijk een karaf, een hooge karaf, met een bloedroode, klevrige drank-lekkernij. Die sloeg om, en een dikke straal van het donkere sap schoot vooruit, recht op mevrouw Tegel toe. Zooals het konijntje uit de fabel naar de slang, zoo staarde zij machteloos naar de dartele flesch. Erger nog: zij ging zitten, viel bijna neer op haar stoel. Was zij maar een stapje achteruit gegaan, er was niets gebeurd; nu echter kwam de impertinent gekleurde vloeistof op haar japon terecht, en breidde zich daar aanstonds uit tot een reusachtige vlek. „O, wat ben ik ook dom!” zuchtte ze.

Dr. Tegel triumfeerde. „Ziet u, daar hebben we nu vrouwelijke tegenwoordigheid van geest! Hier is het bewijs! Nu hoef ik geen woord meer te zeggen!” Hij was gelukkig, zóó gelukkig, dat hij toegevend, ja vergenoegd knikte, toen zijn eega bedroefd verklaarde: „Dat zal een nieuwe japon kosten. Hier is zelfs in de wasscherij niets aan te verhelpen.” Het was trouwens des dokters eigen schuld!

Wegens den noodtoestand der japon brak het echtpaar wat vroeger op. Nauwelijks waren ze deur uit of de tooneelspeelster wendde zich tot de andere leden van het gezelschap. „Ik heb dus gelijk. Hebt u de tegenwoordigheid van geest van mevrouw Tegel opgemerkt?”

De majoor begreep er niets van. „Tegenwoordigheid van geest? Maar ze heeft toch juist...”

„Precies, — juist op het geschikte moment heeft ze de gelegenheid aangegrepen, eindelijk die oude japon kwijt te raken.”

ZOMERSCHE RUST.